

Het is ironisch, maar sinds de aanvallen zijn de zonsondergangen werkelijk spectaculair te noemen. Achter het raam van onze flat vlamt de hemel feloranje, rood en paars op, als een gekneusde mango. De wolken lijken in brand te staan in de kleuren van de ondergaande zon, en ik ben bijna bang dat wij hierbeneden ook vlam zullen vatten.

Ik voel de afnemende warmte op mijn gezicht en probeer nergens aan te denken, behalve aan het beletten dat mijn handen trillen terwijl ik mijn rugzak zorgvuldig dichttrits.

Ik trek mijn lievelingslaarzen aan. Vroeger waren het mijn lievelingslaarzen omdat Misty Johnson me ooit een compliment maakte over de rij leren bandjes op de zijkant. Ze is – was – cheerleader en stond bekend om haar goede smaak, dus beschouwde ik deze laarzen als mijn persoonlijke modestatement, hoewel ze zijn gemaakt door een bedrijf dat voornamelijk wandelschoenen produceert en bedoeld zijn voor praktisch gebruik. Nu zijn het mijn favoriete laarzen omdat de bandjes een uitstekende bewaarplaats zijn voor een mes.

Ik stop ook wat scherpe steakmessen in de zak van Paiges rolstoel. Ik aarzel voordat ik er ook eentje in mama's winkelkarretje in de woonkamer stop, maar ik doe het toch. Ik laat het tussen een stapeltje bijbels en een berg lege limonadeflessen glijden. Ik schuif er wat kleren overheen wanneer ze even niet kijkt, in de hoop dat ze er nooit achter hoeft te komen dat het erin zit.

Voordat het helemaal donker is, rol ik Paige door de gemeenschappelijke gang naar de trap. Ze zou zelf kunnen rijden, dankzij haar voorkeur voor een gewone stoel boven een elektrische, maar ik weet dat ze zich zekerder voelt wanneer ik haar duw. De lift is nu natuurlijk nutteloos, tenzij je bereid bent het risico te nemen om erin vast te komen zitten als de elektriciteit weer eens uitvalt.

Ik help Paige uit de rolstoel en neem haar op mijn rug terwijl onze moeder de stoel de drie trappen af rolt. Ik vind het niet prettig om het knokige lichaam van mijn zusje tegen me aan te voelen. Ze is veel te mager, zelfs voor een zevenjarige, en dat boezemt me meer angst in dan al het andere bij elkaar.

Beneden in de hal aangekomen zet ik Paige weer in haar stoel en ik strijk een haarlok achter haar oor. Met haar hoge jukbeenderen en donkerblauwe ogen zouden we bijna een tweeling kunnen zijn. Haar gezicht is etherischer dan dat van mij, maar over een jaartje of tien zal ze er net zo uitzien als ik. Niemand zou ons echter met elkaar verwarren, al waren we allebei zeventien geweest, net zomin als iemand zacht en hard, warm en koud met elkaar zou verwarren. Zelfs nu, bang als ze is, krullen haar mondhoeken omhoog tot een schim van een glimlach, bezorgder om mij dan om zichzelf. Ik glimlach terug en probeer zelfverzekerdheid uit te stralen.

Ik ren weer naar boven om mama te helpen haar karretje naar beneden te brengen. We hebben moeite met het onhandige krenge en maken heel wat herrie wanneer we het de trap af zeulen. Dit is voor het eerst dat ik blij ben dat er niemand meer in het gebouw is die het kan horen. Het karretje zit volgepropt met lege flessen, Paiges babydekentjes, een stapel tijdschriften en bijbels, elk overhemd dat papa in de kast heeft laten liggen toen hij de benen nam, en natuurlijk doosjes met haar dierbare rotte eieren. Ook de zakken van haar trui en haar jas zitten vol met eieren.

Ik overweeg het karretje achter te laten, maar de strijd die ik daarover met mijn moeder zou moeten leveren, zou nog veel langer duren en veel meer herrie veroorzaken. Ik hoop maar dat Paige zich even redt terwijl wij het naar beneden brengen. Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik niet eerst het karretje naar beneden heb gezeuld, zodat Paige op de relatief veiligere bovenverdieping had kunnen blijven in plaats van in de hal op ons te moeten wachten.

Tegen de tijd dat we de voordeur van het gebouw bereiken, zweet ik en zijn mijn zenuwen tot het uiterste gespannen.

‘Denk eraan,’ zeg ik. ‘Wat er ook gebeurt, blijf doorlopen over El Camino totdat jullie Page Mill bereiken. Ga daarna in de richting van de

heuvels. Als we elkaar kwijtraken, zien we elkaar boven op de heuvel, oké?’

Als we elkaar kwijtraken, is er weinig hoop dat we elkaar ooit nog ergens zien, maar ik moet hoop blijven voorwenden, want dat is misschien het enige wat we hebben.

Ik leg mijn oor tegen de voordeur van ons flatgebouw. Ik hoor niets. Geen wind, geen vogels, geen auto’s, geen stemmen. Ik trek de zware deur op een kier open en gluur naar buiten.

De straten zijn uitgestorven, op een aantal verlaten auto’s na die kris-kras op alle rijstroken geparkeerd staan. Het laatste daglicht overspoelt het beton en staal met vergrijzende echo’s van kleur.

De dag behoort toe aan de vluchtelingen en de roofbendes, maar zodra de schemering invalt verdwijnen ze allemaal. Er heerst tegenwoordig grote angst voor het bovennatuurlijke. Zowel sterfelijke jagers als prooien lijken toe te geven aan hun primitieve angsten en verschuilen zich tot de zon weer opkomt. Zelfs de gevaarlijkste van de nieuwe straatbendes laten de nacht over aan de schepselen die in deze nieuwe wereld door de duisternis dwalen.

Tot nu toe in ieder geval. Er zal een moment komen waarop de meest wanhopigen gebruik zullen gaan maken van de dekmantel van de nacht, ongeacht de risico’s. Ik hoop dat wij de eersten zijn en alleen zullen zijn daarbuiten, al was het maar om Paige niet mee te hoeven sleuren als ze iemand in nood te hulp wil schieten.

Mama grijpt me bij mijn arm terwijl ze naar buiten staart. Haar ogen zijn groot van angst. Ze heeft het afgelopen jaar, sinds papa is vertrokken, zoveel gehuild dat haar ogen voortdurend opgezwollen zijn. Vooral de nacht boezemt haar doodsangst in, maar daar kan ik niets aan doen. Ik wil haar vertellen dat alles goed komt, maar de leugen droogt op in mijn mond. Het heeft geen zin haar gerust te stellen.

Ik haal diep adem en ruk de deur open.

2

Ik voel me onmiddellijk kwetsbaar. Mijn spieren spannen zich aan alsof ik elk moment kan worden neergeschoten.

Ik grijp Paiges rolstoel en duw haar het gebouw uit. Ik speur de lucht af en kijk daarna schichtig om me heen, als een konijntje dat op de vlucht is voor roofdieren.

Donkere schaduwen verspreiden zich in rap tempo over de verlaten gebouwen, auto's en verdroogde struiken die in geen zes weken water hebben gehad. Een graffitispuiters heeft een boze engel met enorme vleugels op de muur van het flatgebouw aan de overkant gespoten. De enorme barst die zigzag over de muur loopt, splijt het gezicht van de engel, zodat het er verwrongen uitziet. Eronder heeft een dichter in spe de woorden WIE BEHOEDT ONS VOOR DE HOEDERS? gekrabbeld.

Ik krimp ineen bij het lawaai dat mijn moeders karretje maakt wanneer ze het over de drempel de stoep op duwt. Onze voeten knerpen over gebroken glas, wat me er meer dan ooit van overtuigt dat we ons langer in de flat hebben verscholen dan verstandig was. De ramen van de begane grond zijn ingeslagen.

En iemand heeft een veer op de deur gespijkerd.

Ik geloof er niets van dat het een echte engelenveer is, hoewel dat waarschijnlijk wel de bedoeling is. Geen van de nieuwe bendes is zo sterk of zo machtig. Nog niet in ieder geval.

De veer is in rode verf gedoopt, die langs het hout naar beneden druipt. Ik hoop tenminste dat het verf is. Ik heb dit bendesymbool de afgelopen weken overal op deuren van supermarkten en drogisterijen gezien, om plunderslaars af te schrikken. Het zal niet lang duren voordat bendeleden komen opeisen wat er nog op de hogere verdiepingen te halen valt. Helaas voor hen zijn wij er dan niet meer. Op dit moment zijn ze nog bezig met het afbakenen van hun territorium om concu-

rerende bendes voor te zijn.

We sprinten over de straat en zoeken dekking achter de eerste de beste auto.

Ik hoef niet om te kijken of mama me wel volgt, want ik hoor aan het ratelen van de wielen van het karretje dat ze in beweging is. Ik werp een snelle blik omhoog, en vervolgens naar links en rechts. Er beweegt niets in de schaduwen.

Voor het eerst sinds ik ons plan heb beraamd, voel ik een glimpje hoop. Misschien wordt dit een van die nachten waarin er niets gebeurt op straat. Geen bendes, geen aangevreten dierlijke resten, geen doodskreten die door de nacht galmen.

Mijn zelfvertrouwen neemt toe terwijl we van de ene auto naar de andere rennen, sneller dan ik had verwacht.

We slaan El Camino Real in, een van de verkeersslagaders in Silicon Valley. Volgens mijn leraar Spaans betekent het 'Het koninklijke pad'. Een toepasselijke naam, als je bedenkt dat de plaatselijke majesteitlijke inwoners – de oprichters en eerste werknemers van de belangrijkste technologiebedrijven in de wereld – waarschijnlijk net als ieder ander op deze weg zijn blijven steken.

De kruisingen zijn geblokkeerd door verlaten auto's. Tot zes weken geleden had ik nog nooit een opstopping in de Valley gezien. De chauffeurs hier zijn altijd uiterst beleefd. Maar wat me er echt van overtuigt dat er een apocalyps gaande is, is het geknorp van mobiele telefoons onder mijn voeten. Alleen het einde van de wereld zou onze ecobewuste techneuten zover kunnen krijgen dat ze hun nieuwste gadgets op straat gooien. Het staat zo'n beetje gelijk aan heiligschennis, ook al zijn de gadgets nu niet meer dan overtollige ballast.

Ik heb nog even getwijfeld of we niet beter in de smallere straten zouden kunnen blijven, maar waarschijnlijk bevinden de bendes zich daar waar ze het minst opvallen. En ook al is het avond, als we in hun eigen straat voorbijkomen, zijn ze misschien geneigd om toch uit hun schuilplaats te komen voor een kleine buit. Vanaf een afstandje kunnen ze waarschijnlijk niet zien dat die buit alleen uit lege flessen en vodden bestaat.

Ik sta op het punt om boven een SUV op te duiken om het volgende

punt te bepalen waar we ons achter kunnen verbergen, als Paige haar hand door het openstaande portier naar binnen steekt naar iets wat op de voorbank ligt.

Het is een mueslireep. Ongeopend.

Hij ligt tussen een verzameling papieren die uit een tas lijken te zijn gevallen. Het slimste zou zijn om de reep te pakken en het op een lopen te zetten om hem op een veilige plek op te eten. Maar in de afgelopen weken heb ik geleerd dat je maag vrij makkelijk je hersens overstemt.

Paige scheurt de verpakking open en breekt de reep in drieën. Haar gezicht straalt wanneer ze de stukken uitdeelt. Haar hand trilt van honger en opwinding. Maar desondanks geeft ze ons de grotere stukken en houdt ze het kleinste zelf.

Ik breek mijn stuk doormidden en geef de helft van mijn deel terug aan Paige. Mama doet hetzelfde. Paige lijkt teleurgesteld dat we haar geschenken weigeren. Ik leg mijn vinger tegen mijn lippen en werp haar een strenge blik toe. Onwillig neemt ze het aangeboden eten aan.

Paige is al vegetariër sinds haar derde, toen we een bezoek brachten aan de kinderboerderij. Hoewel ze nog maar een peuter was, wist ze toch het verband te leggen tussen de kip die haar aan het lachen maakte en de broodjes die ze at. We noemden haar onze eigen kleine dalai lama, totdat ik er een paar weken geleden op aan begon te dringen dat ze moest eten wat ik op straat wist op te scharrelen. Een mueslireep is tegenwoordig het beste wat we voor haar kunnen doen.

Ons gezicht ontspant zich van opluchting wanneer we in de knapperige reep bijten. Suiker en chocola! Calorieën en vitaminen.

Een van de vellen papier dwarrelt van de passagiersstoel. Ik vang een glimp op van de eerste regel.

Verheug u! De Heer is in aantocht! Sluit u aan bij de Nieuwe Dageraad en betreed als eerste het paradijs.

Het is een pamflet van een van de apocalypssektes die na de aanvallen als paddenstoelen uit de grond schoten. Er staan wazige foto's op van de vlammeende vernietiging van Jeruzalem, Mekka en het Vaticaan. Het ziet er slordig en in elkaar geflanst uit, alsof iemand foto's heeft gemaakt van een nieuwsvideo en die met een goedkope kleurenprinter heeft afgedrukt.

We verslinden de reep, maar ik ben te zenuwachtig om van de zoete smaak te kunnen genieten. We zijn bijna bij de Page Mill Road, die ons door een relatief onbewoond gebied de heuvels in zal voeren. Ik verwacht dat onze kans op overleven drastisch zal toenemen wanneer we eenmaal in de buurt van die heuvels zijn. Het is inmiddels stikdonker, en de verlaten auto's worden spookachtig verlicht door de halve maan.

Er is iets aan de stilte wat mijn zenuwen onder hoogspanning zet. Ik heb het gevoel dat er iets van geluid zou moeten zijn – het geschuifel van een rat of vogels of krekels of zo. Zelfs de wind lijkt zich niet te durven bewegen.

Mijn moeders karretje klinkt oorverdovend in deze stilte. Had ik maar tijd om met haar in discussie te gaan. De spanning in mijn lichaam bouwt zich op, alsof er elk moment een bliksemontlading kan plaatsvinden. We moeten Page Mill zien te bereiken.

Ik verhoog het tempo en zigzag van auto naar auto. Achter me klinkt mama's ademhaling steeds zwaarder en moeizamer. Paige is zo stil dat ik bijna denk dat ze haar adem inhoudt.

Iets wits dwarrelt naar beneden en komt op Paige neer. Ze pakt het op en draait zich om om het mij te laten zien. Het bloed trekt uit haar gezicht weg en ze spert haar ogen open.

Het is dons. Een sneeuwwitte veer. Het soort veer dat uit een gandezondesdekbed afkomstig zou kunnen zijn, maar dan iets groter.

Ik voel het bloed ook uit mijn eigen gezicht wegtrekken.

Hoe groot is de kans?

De grote steden zijn meestal hun doelwit. Silicon Valley is niet meer dan een strook laagbouwkantoren en buitenwijken tussen San Francisco en San Jose. San Francisco is al getroffen, dus als ze hier in de buurt iets zouden aanvallen, zou het San Jose zijn, niet de Valley. Er vloog waarschijnlijk gewoon een vogel over, meer niet.

Maar ik hijg al van paniek.

Ik dwing mezelf omhoog te kijken. Het enige wat ik zie is een eindeloze zwarte hemel.

Maar dan zie ik opeens wel iets. Een tweede, grotere veer dwarrelt langzaam in de richting van mijn hoofd.

Zweet parelt op mijn voorhoofd. Ik zet het op een lopen.

Mama's karretje ratelt als een bezetene terwijl ze me wanhopig probeert te volgen. Ze heeft geen uitleg of aanmoediging nodig om het op een rennen te zetten. Ik ben bang dat een van ons zal vallen of dat Paiges rolstoel zal kantelen, maar ik kan niet blijven stilstaan. We moeten een plek zoeken om ons te verschuilen. Nu, nu, nu.

De auto waarnaar ik op weg was deukt plotseling in onder het gewicht van iets wat erop neerstort. Ik spring bijna uit mijn vel bij het donderende lawaai. Gelukkig overstemt het mama's gegil.

Ik vang een glimp op van gespierde ledematen en sneeuw witte vleugels.

Een engel.

Ik moet met mijn ogen knippen om er zeker van te zijn dat hij echt is.

Ik heb nog nooit eerder een engel gezien, geen levende althans. We hebben natuurlijk allemaal wel eens de indrukwekkende beelden gezien van Gabriël met de gouden vleugels, de Boodschapper Gods, die wordt neergeschoten vanuit de puinhoop die ooit Jeruzalem was. Of de beelden van engelen in Peking die militaire helikopters uit de lucht plukken en ze met de propeller naar voren in de menigte gooien. Of die beverige video van mensen die uit een vlammen Parijs vluchten terwijl de lucht gevuld is met rook en engelenvleugels.

Maar als je het op televisie zag, kon je jezelf altijd nog wijsmaken dat het niet echt was, zelfs al was het dagenlang in elk nieuwsprogramma te zien.

Maar dit is onbetwistbaar echt. Mannen met vleugels. Engelen van de apocalyps. Bovennatuurlijke wezens die de moderne wereld hebben verpulverd en miljoenen, misschien zelfs miljarden mensen hebben vermoord.

En hier is een van die gruwelen, vlak voor mijn neus.